

Sešit₁.

Jak jsem přestal mluvit

V. JIRÁČEK

I. KUČERA ml.

L. MARKS

R. MEDEK

Karel Mědel

ZPOVĚD

Hla auditoria byla již zcela zaplněna. Do dveří vcházel poslední účastník páté celostátní jazykové konference a v ruce si nesl obyčejnou dřevěnou stoli, kterou postavil jako přístavek za poslední řadu měkkých polstrovaných křesel, v nichž byli rozloženi znalci z celého národa. Celý sál plynul v lehkém nenuceném hovoru, který vytvářel příjemnou kulisu ke zdejší atmosféře. V popředí se vysoko vypínala řečnická tribuna, na níž byl zlatou barvou vyobrazen národní znak. Po pravé straně se táhl dlouhý stůl s početným předsednictvem.

"No, pomalu začneme, mládenci." Oznámil předseda a přistoupil k mikrofonu.

"Vážení přátelé," ozvalo se posluchárnou a všechny oči se stočily směrem k němu. "Tímto zahajují v pořadí již pátou celostátní konferenci našeho vědeckého jazykového sdružení, věnovanou psychologickým akceptům řeči, vývoji řeči jako takové a řeči jako dorozumívacího prostředku. Srdečně Vás všechny vítám. A nyní bych chtěl pozvat pana Viléma Trojana, který přednese první referát dnešního symposia. Děkuji za pozornost." Ozval se potlesk.

Vilém pozdravil lehkým posunkem hlavy předsedu a zvolna vystoupil na tribunu. Neměl sebou ani žádnou přípravu, žádné papíry nešustily pod mikrofonom. Jediným pohledem přehlédl celé auditorium, a potom lehce foukl do připraveného mikrofonu. Sál se začunělo. Byl spokojen.

"Milí kolegové," začal pomalu a jakoby namáhavě mluvit. "Můj příspěvek nebude dlouhý a možná, že si řeknete, že sem ani nepatří, ale je to první vhodná příležitost, která se mi naskytla k interpretaci svých vlastních poznatků." Hrdlo se mu stáhlo nervozitou a hlas se začal klopat. Přestál na chvíli mluvit a snažil se o maximální koncentraci. Vždyť už tak dlouho nemluvil. Sál se začunělo a Vilém si uvědomil, že by měl pokračovat.

"Týká se ilohy jazyka v ontogenetickém vývoji člověka. To je přibližná a velmi obecná kategorizace mého tématu. Při vsí konkrétnosti bych svou práci nazval "Jak jsem přestal mluvit". Název je to poněkud baletistický, ale dle mého názoru nejvhodnější a nejvýstižnější." Sálem se ozvaly ojedinělé výkřiky a Vilém na chvíli odstoupil od mikrofonu. Dýchalo se mu již lépe a pomalu začal pociťovat jistotu ve výrazech a pohybech. Pokračoval.

"A nyní přejdeme k samotnému problému. Stejně jako na každého z vás, i na mne brzo po narození začala útočit první slova naseno mateřského jazyka. Neznaje vlastně s určitostí prvý jejich význam, používal jsem jich velice ležabyly a nahodile. Všichni velmi dobře víme, jak velký význam má jazyk při vývoji každého jedince. A tak jsem se učil slova další a další, až jsem byl schopem skládat je v jednotlivé věty a předávat tak významy daleko obsáhlejší, které se v mé hlavě urodily. Dnes již vím, že to byla krásná doba jazykové renesance. Ne formální, ale renesance významové. Víím, že když jsem řekl luk, myslel jsem luk, když jsem řekl máma, myslel jsem mámu, atd. atd. Jazyk v období ranného dětského věku má krásnou a ušlechtilou roli. Slouží k dorozumění, Ano, k dorozumění ! Hloupka smyslu jednotlivých slov, jednotlivých znaků, je v tomto období lidského života asi největší. A potom jsem po celá léta přikládal mluvenému jazyku ohromný společenský význam. Už jako malý kluk jsem věděl, že kdo bude více a lépe mluvit, stane se náčelníkem, a ani se nemusí umět prát. Později jsem spolehlivě poznal, že jedině slova a zase jenom slova dostanou krásnou dívku tam, kde bychom ji viděli úplně nejraději a přesvědčit přítele o tom, co si myslíme my."

Vilém se odmlčel a musel se trochu uklidnit. Jeho projev získával na dynamičnosti, které se chtěl vyhnout. Posluchačstvo sedělo klidně a se zájmem ho pozorovalo.

"A potom jsem přestal mluvit." Řekl klidně a pomalu. "Až do dnešního dne. Přestal jsem mluvit, když za mnou jedno-

ho večera přišel můj nejlepší přítel a podal mi ruku. To byl veliký zlom. U každého to musí být veliký zlom. Tentokrát mi řekl pouze: "Ahoj brachu, tak co, jak se máš, moc jsem se na tebe těšil." A já jsem věděl, že je to úplně jinak. Ta slova ztrátila svou hloubku a staly se z nich pouze znaky, které mu nesmyslně pařaly od huby a s velkým rachotem zůstávaly ležet na zemi, kde se třístily na malinké kousíčky. A od té doby jsem to už všechno pochopil. Pomalu jsem přestal mluvit. Přestal jsem závidět přátelům, kteří hasteřili na úkor krásných dívek a beze slova je pak svlékali v provizorních ložnicích svých příbytků, přestal jsem poslouchat vysvětlování věcí, jež zakrývalo pravou jejich podstatu a slunce mne ukládalo na měkkou podušku lži, přestal jsem klást zbytečné otázky, jejichž odpovědi by mě uvedly toliko na nepravou cestu absolutního nepoznání. Přestal jsem mluvit. Mnoho zla se skrývá ve slovu mluveném i psaném, aniž poznáváme ihned jeho podstatu. Ano, vytvořil jsem si krunýř proti lži !"

Poslední slova Vilém téměř vykřikl. Byl vyčerpán. Chtěl se podrbat pod levou lopatkou, ale neustále narážel na něco tvrdého. V hledišti začal nezvyklý ruch. hlavy posluchačů začaly sebou nervózně trhat a otáčet se ze strany na stranu.

"Jazyk se stal krásným pestrébarevným kýčem !" Vykřikl Vilém do posluchačstva.

"Co mi chcete říci, pane ? Víte co, raději mi to namalujte !" Byl jako umyslu zbavený. Chtěl se zase podrbat na zádech, ale uhodil se do konečků prstů tak bolestivě, že zasténal. Podíval se na předsedu, který seděl po jeho levé ruce. Nervózně trhal hlavou ze strany na stranu. Rty měl najednou protáhlé a černé, jako by kostnaté. Hleděl na něho zlíma černýma očima.

"Neuzití ... " Vykřikl ještě do mikrofonu a zajíkl se. Pravou rukou se výrazně unodil do prsou a na kloubech se mu objevily odřeniný. Předsedovy rty se mezi tím protáhly v onomný zahnutý zobák, jenž zběsile kloval do

dřevěného stola, a; třísky lítaly. Najednou Vilém cítil, jak mu na zádech pražská košile a bezdžky se vyjekaly. Rukou nahnatal něco tvrdého a hrubého. Rychot nárazů černých kostěných zobáků mezi ním ovlivnil celý sál a z auditoria na něho zádoستivě pohlížely stovky zlých lesklých očí. Prostorem poletovalo lehké ptačí peří. ~~xxxxxx~~ Vilém přestával držet rovnováhu. Neodolatelná síla ho táhla dozadu k zemi. Nohy se mu rozjížděly do strany, protože mu něco mezi nimi začalo hrozně valit. Chtěl se zachytit tribuny, ale jeho ruce bezvládně sklouzly po hladkém dřevě. Byly úplně bezné a pokryté sevráskou planávkou kůží. Proty neměly. Převrátil se do zadu a spadl na záda. Několikrát se na nich bežky zhoupł, než se ustálil. Snazil se vstát, ale nešlo to. Bezvládně mával rukama a nohama. Na zem nedosáhl. Uklidnil se tedy a stáhl se do sax svého želvího krunýře. Chvilí tak ležel a přemýšlel. Měl hroznou chuť na salát. "Trochu se rozhlédnu okolo." Řekl si. Šlo to krásně a lehce. Krk byl velice ohebný, avšak trochu si poranil dolní bezzubý ret o spodní část krunýře. Malou kroužila spousta ~~xxxxxx~~ velkých černých ptáků se zahanutými zobáky a orlími siluetami. Rychle se zase schoval. Měl z nich hrozný strach. Zkoušel promluvit, ale jazyk nebyl tak ohebný. zase dostal tu hroznou chuť na salát. Vzpoměl si, jak ho maminka pěstovala na zahrádce a jak ho lěkala s mléčnou polevou. Nikdy ho neměl příliš v lásce a často se stávalo, že zelený salát nechal a vypil pouze chutný nálev. Zato nyní se mu při pouhé vzpomínce na bílý kyselý nálev téměř zvedal žaludek. V tom uslyšel zlostné bouchání do svého krunýře. Pocítil vyhrace po celém těle. Bezdžky se ukrátil a snazil se sám sobě vyvolat pocit vlatního bezpečí. Do hlavy ho tlačil veliký ptačí šráp. Ucítil závan přiječného čerstvého vzduchu. Pomalu a opatrně vyhlédl ze svého krunýře. Pod sebou spatřil město jako na dlani. Obletoval okem konutný hnát, který byl vklíněn do jeho krunýře a končil v obrovském puls-

jícím těle. A potom se mu lehce zamotala hlava a celý se jakoby odlehčil. Ptačí silueta se rychle vzdalovala a zůstala viset někde vysoko ve vzduchu. Z celého města se poněkud stívaly jednotlivé ulice, střechy, domy ... Ucítil bolest v zádech a prudký náraz mu vyrazil dech. Krunýř se rozletěl a oslnující světlo ho pálilo po celém těle. Přivřel oči. Proti slunci se objevila orlí silueta a Josedla těsně vedle něho. Táhavě se na ni podíval. Černé lesklé oči na něho nehybně zíraly a veliký zobák se pomalu otevířel. Rozléze ho ucítil ve svém měkkém těle. Slabě zasténal ...

S.K.řet: Těpě přejmenovaná opice

V jedné zoologické zahradě žila opice, která byla ožírána touhou být jiná než ostatní. Chtěla uniknout odvokému údělu všech opic, totiž neblahému opičení. Což není možné, pravila k sobě, zbavit opičí lid tohoto směřného nešvaru? Kena jde se nikdo, kdo by osobním příkladem způsobil, že by opice zanechaly malichernosti a obrátily svou mysl k věcem nadpozemským?

Je jasné, že tyto myšlenky se opičí nevyvíhly v hlavě jen tak. Kterýsi klerikální návštěvník zoo, pobouřen jejím dravým louděním, vrátil po ní jednou salátovým vydáním "Životopisů svatých" a dal tím jejímu životu zcela nový směr. Ponechme teď stranou otázku jak je možné, že ta opice uměla číst; ostatně, kdo se umí opičit, umí všechno. Důležitější je, že ideje knihy vstoupily do jejího povědomí a ona byla jako mystikou touhou stát se světící. Stala se populární u svých spolubydlících, neboť si zavedla posty a svou potravu postupovala trpělivě bližším. Škoda, že si to kasila kásmím - tehdy od ní druhé opice houfně prohaly, uopávající si uši. Krsuté bylo též, že zároveň se svatostí u ní propukla i nemášerlivost a ona druhým nepřála radosti, jichž se sama ožkoila. Onehdy, vidouc malé opiče ohlížeti se v zrcátku, jež bylo uloupálo neopatrnému návštěvníku, když je škádlil prandítky, vytrhla mu je a rozbila o kámen, řkouc: "Nešťastné dítě, zanech světské marnosti, jež je naplněna hříchem a povznos svou nejapnou mysl výše!"

"Kam?" optalo se vyděšené opiče.

"Tam, tam!" vece adeptka svatosti, ukazujíc k nebesům.

Zanedlouho zbývaly s popularity svaté opice pouze trosky. Jenom svým postům mohla děkovat, že nebyla den co den od svých soudruhůk bita jako žito. Hedbala však protivěnství a pracovala dále na svém osobnostonalení.

Jen šedné opičení, toť nedůstojné, říkala si, když zvládla životopis svatého Augustína zpaměti a uměla ho odříkat od A až do Z. Když však jí vypadlo z paměti jedno slovo textu, octla se naouchu a další osudy svatého Augustína jí zůstaly utajeny.

Dračky se jí stranily. "Je blbá", říkaly o ní stručně, ale vřetělně.

Kterýsi pavícn se konečně rozhodl, že jí obrátí a zavedl s ní polemiku a sice s posic vulgárního materialismu.

"Co z toho máš, z těch svých extravagancí?" otázal se jednou po své odhodlané marné agitaci. "Kam se s tím chceš dostat?"

"Tam, tam", vece svatá opice, ukazujíc k nebesům.

"Marná snaha", odvětil pavlén skepticky. "Víš kam se s tou svou svatostí akorát dostaneš?"

"Kam?"

"Tam, tam", pravil s hlubokým přesvědčením vulgární materialista a strčil jí pod nos své čarlatové hýždě.

Hlavní naučení: Joi-li opice, nedělej ze sebe proroka.

POHLED

Kapky deště ochladily pozůstalé na rozpálených tvářích a vracely jim přirozený vzhled. Poskakovali v hloučcích před vchodem krematoria, opírali se o mokré zdi, posedávali po nahrobcích a tázavě se rozhlíželi, ptali se, jestli to není jenom sen, ze kterého se za okamžik probou. Co chvíli přijížděl další automobil, přivízející příbuzenstvo, malé děti vyskakovaly a ptaly se po tetě Anně, která jim byla velice blízká, babičky v šatcích folklórně zdobících jejich unavené hlavy natahovaly ruce po mladších příbuzných, kteří jim pomáhali v namáhavé chůzi. Anna stála zadý ke všem, nervózně kouřila mokrou cigaretu a pravou nohou okopávala roh krematoria. Byla velice hezká, i když věk její dávno přesáhl třicítka, černé punčošky a černé střevíce probouzely polhnutí orgány okolo stojících mužů, kteří na okamžik zapomínali na zesnulého, jejich spolupracovníka, přítele, šéfa, příbuzného. Zadním vchodem krematoria vypudl hlouček notajících se aranžéra, veselí vládlo mezi nimi, zpívali opilými hlasy jakousi nestvárnou lidovou píseň, vycházeli po náročné práci a zaizeli v prvním podniku za lomenou zatačkou, oddělující tak město od krematoria a hřbitova. Tato zatačka byla nápadem hlavního architekta, velkého optimisty, který před několika měsíci náhle zemřel při vystoupení známého country souboru a byl pochován na záhonu před svou zatačkou, odkud jeho mohyla možno spatřiti ze samého centra města.

Ozval se Gong a pozůstalí vcházejí do pietního sálu krematoria. Červené lampy jasné ozařují černou rekev a odrážející se prasátko od ní zdobí zvrásněná čela pozůstalých, kteří se nervózně tlačí co nejblíže k provazu, za kterým stojí prošenivělý tučný řezník s růžovou kravatou a černými čepkami, které netrpělivě nachlívá ve zpocených prachách, neustále se přitom dívaje na zlaté hodinky. Anna vešla mezi posledními. Co chvíli k ní přicházeli pozůstalí a bolestně jí třáslí rukou, mamlující neupřímným hlasem cosi o upřímné soustrasti. Líčky kývala, svírajíc stále provlhlou cigaretu. Muži k ní vřicházející svou gestikulací po vyřknuté soustrasti vymáhali polibek. Anna namísto polibku každému z nich vyfoukla kouř do nestoudně nespálených rtů.

Uvědomila si to, jak by se vyvlékla z oslovy, následující po pohřbu, nesnášela pohled opilých očí, připadlo jí, jako by ji

každý svlékal, násilně, dobře znala ryčlenky mužských mozečků, znátčených griotkou, ranem, vínem, pívem, nesnášela pít ani u svého zemřelého manžela, kolikrát se chtěla rozvést, když přišel domů opilý z kadrové schůze, ale ty jeho oči, ten jejich krásný pohled, bylo v nich cosi magického, ty oči Annu vždy přesvědčily svým smutným pohledem.

Čísí rozklepaná ruka jí vytrhla z ruky cigaretu a dětský hlásek poznamenal: "Tetičko, tady se nesmí kouřit", šla strhována davem a proti své vůli se blížila k rakvi. Odvracela od ní oči, viděla, jak se na ní z rakve manžel dívá těma magickýma očima, slyšela jeho opilý hlas: "miláčku, dostal jsem srdeční křeč", ne - Luboš, nepij nebo zemřeš, ne, Luboš, jsi artyč, neďivej se na me tak, ne !!" Cítila, jak se začíná potít, všichni příbuzní jakoby jí strkali z rakvi, vzpomněla si na pohřby prvotních národů, kteří náčelníka rodu pochovávali s jeho ženou, postupovala směrem k rakvi. "Nesmím se na ní dívat", zvedla oči, pohlédla na stěnu, přečetla nápis - Svatý Václave...roduj za nás - z textu vypadlo písmeno, cítila nedokonalost a pózu veškerého pohřbu, viděla řečníkovi do peněženky - neposlouchala jeho úvodní řeč .."drazí pozůstalí, odešel náš bratr, manžel, strýc, syn, otec dvou dětí...", vzpomněla si na své děti. Před rokem stejný řečník ve stejné místnosti tlachal o krásných dceruškách, které zahynuly v autobuse vezoucím děti z tábora, který havaroval u Židovy strouhy, tajuplné spirály, která zničila její nesmrtelnost. Dávno se smířila s tím, že holčičky už nikdy neobživnou, ale nesmířila se s tím, že manžel začal po jejich smrti pít. Teď pochová i jeho, co jí zbylo? Zbyla si sama, sama jediná, ale bolest z konce manželova už také minuly týden uplynulo. Když jí volali z nemocnice, když jí řekli, že Luboš zemřel, otáčela se sluchátkem v ruce. Doktor na druhém konci telefonu zpozoroval nezvyklé ticho, z Lubošova občanského průkazu přečetl adresu a Anna celý ten těžký týden usínala v prothindénovém omdlení. Pročetla ze vzpomínání dny hrůzostrašného leva. Viděla, jak její tehdy odnášející notující se sanitáci, jak staříčka matka Luboše vzlyka: "synáčku, synáčku", jak šišla bezzabýrní rty nadávky Pánabohu, jak na její umělé zuby, které jí vypadly, slape bratr Luboše úlisně na ní hledě a mysle na dědictví...viděla ztrhané siluety osolostojících, jak emotivně vlněnou rozryvají vzduch čpící dehtem, viděla řečníkův úlisný úsměv a sanitku

stojící před vchodem.

Anna se zachvěla... jak strašná je citová závislost, ale k čertu s tím vším! Dávno překousla ohnivá muka, dávno snížena se svým osudem se díva kolem sebe. "Jak se směšně kroučí, jenomže pláčou nad svým osudem, ne nad Lubošovým. Je to bolestícnoství vydražděné na nejvyšší míru." Řev ustal a počal stereotypní vzlykot. Řečník tematicky přešel na pozůstalou manželku. Všichni kolem Anny na ní upěli zvědavými pohledy.

Anna pociťovala hroznou úzkost. Věděla, že teď je řada na ní, se vším tím vzlykotem, tou podsvětí extází, tou sebeorgií a samitkou, ale... zachovala přirozenost, vše dávno minulo. "Luboš je mrtvej, mrtvej, mrtvej..." Anna se začala potit, cítila krůpěje stékající jí po čele, tváři, nosu, krku, koutcích... a navíc ... ne, teď snad ne - pocítila svírající bolest v břichu a vagíně, včera ráno přišly opožděné menstruační, opožděné vlivem anti-depresiva prothiaden, opožděné nervovým záchvatem.

Musí odejít, teď ne, teď se řečník omlouvá za Panaboha zrovna jí, teď mu jde o prémii, jaký ohlas budou mít jeho slova, teď jde o prémii!! **TEĎ JDE O PRÉMII!!!** Anna cítí přeplněný močový měchýř - "neměla jsem to víno pít," bratr Luboš ji před pohřbem pozval do vinárny a když poznala, že mu jde o to, aby z ní vytáhl, kolik má Luboš na vkladních knížkách, odešla. Teď však poznala jeho další kličku, teď musí odejít, močový měchýř jí svírá tělo, připadá jí, že vnitřnosti se vaří, po stehnech se valí chuchvalce menstruačních výronů, její černé punčochy se plní hnědou materií, pot svými nestvárnými dlaněmi hladí čelo, tvář, nos, krk, hrdlo, bradavky se stahují jak nejvíc mohou před smrtelnou solí... Anna si pro sebe začíná opakovat desatero: "Ano vím, všichni mě nenávidí a já všechny nenávidím. Všichni nenávidí je opak lásky, tudíž já všechny miluji a všichni se mnou soucítí. Nejvíce nenávidím řečníka - tudíž... vyspím se s ním. Ach... jak je to všechno směšné, svatý Václave, rač za nás, poroď dvě dcerušky předurčené k smrti....!"

Na Annině lici se vykouzlil úsměv. Byla zpocená tak, že dlouhé blond vlasy zrezivěly, ztracely lesk, na leklý červený obličej naskočily pihy. "Ne, teď se červenám, už jako malá holka jsem toto poznala, nesnášela, už jako malá holka jsem vždy vyběhla ze třídy, když jsem se začala potit,... a jednou... nó to byla ta moje první školácká láska, ten sprátek Váger mi nastavil nohu,

padla jsem přímo na jeho spolužáka sedícího před ní a tomu
dala pusu, jak už Mayer nenáviděl, haha, jak už nenáviděl,
Anna nevydržela, popustila uzdu své přirozenosti a začala se
smát. Ten smích se odrážel od okolních zdí, od rakve, řečníka,
který zůstal nehybně a strnule stát jako všichni kolem, Anna se
směje, ANNA SE TOMU VŠEMU SMĚJE !!

Řečník pronesl závěrečné věty, které nikdo neposlouchal, všich-
ni hleděli strnule na Anna. Pohřeb skončil. Rakev na běžícím
pásku odjíždí do krematoria, kde čekají hrobníci na svých pět
tisíc, pozůstalí se rozcházejí, hrobník hovoří s bratrem Luboše,
Anna vychází. Stále přbí. Mokrě náhrobky se lesknou na listech
tmavě zelených břečťanů, Anna se zastaví. Jsou zde sanitky dvě.
V tutéž chvíli ucítí na svých nadrech něčí žhavé ruce. Sanitka
a bratr Luboše ji táhnou k sanitce. Řečník si mne ruce - "nikdo
nikdy při mé řeči nezešílel."

Tak lez, lez, neboj se! Vzhůru! Vzhůru!

Jeden stupínek, druhý stupínek, Levá, pravá, levá, pravá...

Komín nad tebou, komín pod tebou. Lez! Levá, pravá, levá, pravá..

Odpočín si. Zastavím. Zapřel jsem se zády o ochranné oblouky, rukama se přidržuji železných stupňů. Jen si trochu ^{vydýchnu} odpočínám a polezu dál, výš. Proč?

To je ale blbá otázka. To se přece musí. Tam nahoře je vrchol, cíl. Copak to neznáte? Nemáte snad svůj vrchol, svůj cíl? Ale to mi nepovídejte. Každý má přece svůj cíl! Bez něho to nejde. Takový cíl dává smysl jeho snažení. Je před ním, vede ho.

No, dost řečí, vzhůru. Levá, pravá, levá, pravá... Jen opatrně. Jenom nespadnout. Bylo by to hrozné. Dostal jsem se tak daleko a měl bych sletět. Nebude to tak dlouho trvat a budu nahoře. Na vrcholu. U cíle. Ten mi dá rozřešení. Levá, pravá... Olezt už se nedá. Co bys to byl za moulu. Vydrž! Stojí to za to. Určitě to stojí za to. A musí se to. Až budeš tam nahoře, bude všechno docela jinak. Budeš u cíle kamaráde. Nohy bolí kov studí do rukou. Vydrž levá, pravá... Pozor! Vidíš pitomče, přemajšláš o nesmyslech a nálem ses zřítíl. Teď, těsně před... Hele.. Tři, dva, jeden schůdek. Jsem NAHOŘE! Jsem nahoře.

Jsem nahoře.

No a co?

Dopad existencialismu na mladou lebku.

Stávala se mi často před několika lety divná věc. Sedaje v období duševních splínů nad knihami mých tehdejších oblíbenců jsem hledal útěchu, vybíraje si pasáže podobné mému vnitřnímu bolu a byl hluboce zaražen: tam, kde dříve slova básníka či prozaika uklidňovala moji horoucí mysl - byl jen led, mráz, nicota, tam, kde se oči mé rozsvítily, nyní nic nenacházely. Někdy se mi zdálo, že mě autor chytne za vlasy, zvedne pokleslou mou hlavu a vzkřikne: „teď jsi teprve pochopil smysl, spatřil nahotu! Do této chvíle sis vše maloval ve sférách tvé pomatené duše!!!“ A já hluboce zaražen četl a v největším skeptikovi viděl realistu. Pak, jakoby se vše ztratilo, pomalu jsem na tento komplex zapomínal.

Jednoho podzimu seděl jsem v ústavu, jenž se nazývá internát a celý den kreslil černá písmena na bílý papír. Oči jen těžko vnímaly okolní předměty a já viděl vše rozmazaně. Rozhodl jsem se tedy, že se půjdu projít do parku, zakouřit si, odpočinout. Nejbližším „TICHÝM A VYLIDNĚNÝM“ parkem byl však hřbitov. Tiše jsem procházel kolem náhrobků, pomalu se stmívalo. Potkal jsem hrobníka a jeho tvář zdála se mi zajímavá. Bolestné oči zvyklé vidět extaticky se svíjející matky nad rakvami svých dětí kontrastovaly s ironickým, ba přímo cynickým úsměškem. Dostal jsem chuť namalovat si takového člověka a vrátil se zpět do kláštera mládeže.

Jakýsi neznámý vychovatel držící noční službu se mě zeptal, kde jsem byl, řekl jsem, že na hřbitově a odcházel do své cely,

on mne však zarazil a upozornil, že také rád chodí na hřbitovy. Ponořil jsem se do křesla v jeho kanceláři a zjistil, s kým mám tu čest- inkriminovaný Phdr. F. N. Dali jsme se do řeči a já mu prozradil svůj nápad s hrobníkem, on se proň nadchl a začal sypat mě tehdy zcela neznámá jména a na závěr sekl mnou zatím neprozkoumaný, „ízm“- existencialismus.

Byl nadšený výkladem, který z mých úst následoval vzápětí, líbil se mu klid, s jakým jsem mluvil o nejhroznějších představách a perverzitě života, začal ze mne dělat chvíli nihilistu, chvíli ironizujícího dekadenta, cynického pochlebovače a já se až divil, co všechno už ze mne je, měl jsem ~~chut~~ chuť zarazit ho a upozornit na naivitu toho ~~xx~~ všeho, ale nenašel jsem v sobě dost sil. Poté se rozhovor stočil na můj zevnějšek. Mastné dlouhé vlasy mi padaly na plesnivějící plášť, z první světové války, ruce od barev a potřhané kalhoty. Řekl jsem, že třeba zítra vyrazím do ulic v kvádru, oholen a navoněn, aniž bych zaznamenal duševní změnu v mém nitru, on vyskočil a vykřikl: „Podívejte - vidíte? Jsem zde v texaskách, dokonce zde pod kolenem je neuměle přišita záplata, zbožňuji extrémy a ve svých možnostech o ně usiluji.“ Dlouho do noci jsme se bavili o umění, literatuře, hudbě a pivu. Načrtl ~~xx~~ jsem za jeho asistence první podobizny hrobníka. Odcházející unaven nezvyklým ~~rozho~~ rozhovorem jsem přemýšlel, co si z té změťy vezmu. V hlavě mi stále zněly jména Michel~~x~~, Camus, Joyce, atd. atd. Noc byla neklidná, ve vzduchu cosi viselo.

Následující dny jsem otravoval profesorku jazyka mateřského se zmíněnými autory a ta odolávala s hrozným argumentem. Zapůjčila jednu takovou knihu dívce mého věku, která si při prvním osobním problému po přečtení sáhla úspěšně na život.

Přesto se mi podařilo sehnat veliké množství knih a ponořil se do studia.

Při čtení jsem měl chvílemi pocit, že knihu jsem napsal já, nadšeně jsem se vším souhlasil a nechal se dost unášet - existencialismus mi připadal nejreálnější filosofický směr. Společně se mnou se jím začalo zabývat pár lidí v mém okruhu. Kolik hlav, tolik pravd, docházelo k roztržkám, až jsem si uvědomil, že je to tak trochu jánok. Díky publikacím Maxe Broda jsem poznal osobní život Franze Kafky a jeho povídky po dalším přečtení viděl úplně jinýma očima. Franzovy dopisy milence Bauerové se mnou dost zamávaly, stejně tak povídka, „Venkovský lékař.“ „Evlečte ho a bude léčit a nebude-li zabte ho. je to jen lékař, jenom lékař.“ Začal jsem na různé věci měnit názory, několikrát se přistihl, že cituji ony autory, kteří mne jednak nadchly, ale i ovlivnili a ne ve všem ke špatnému. Totiž v věci jako ztrácení vůle, předsudků, uvědomění si zbytečnosti touhy po poznání určitých zákonů... ale zároveň nutnosti! Ne se vzdát, ale znát konec, nic si neslibovat, - tyto věci jsem znal i dříve. Ale pozoroval jsem i případy, které končily na patologii nebo v hospodě, kde vykřikovaly duchaplná hesla o marnosti života, prokletých jedincích, atd. Všechno je jen hra, sebenalhávání si ze strachu o vlastní existenci - neříkám, že jsem se tomuto přístupu vyhnul. Ale díky hospodám jsem přestal číst a vlastní úvahy a poznávání odsunulo ně někde do mytologična, kde žijí beze vzorů a rád se seznámím se vším. Neskončil jsem jako Josef K. z Kafkova románu „Proces“, aniž jako jeho K. ze „Zánku“, ale i jako Joyceův Bloom z románu „Odysseus“, bloudím a potloukám se v bludišti jsoucna. Zdá se

mi směšný mýtus, jaký se utvořil kolem existencialismu, každý chápe a rozumí, každý instalatér ví, ale nejlepší hlavy na všech univerzitách světa dosud nechápou. Krásný je slogan, který jsem kdysi slyšel: „Velice mne jeden problém tlačí, zda-li mladí pokrývači mají Joyce nebo Kafku radši.“

Zdají se mi směšné výkřiky starších, uvědomělých občanů: „nemáte předsudky, zvířata taky nemají předsudky, jste zvířata, ne lidi.“ Vím že stačí v metru vykřiknout „HOŘÍ“, a tito ostří se mezi sebou jako ty zvířata učlapou. Nevědí, že svým způsobem života i oni velice dobře zapadají do existencialistických románů, jako hlavní postavy. Jerzy Kossak ve své publikaci „Existencialismus ve filosofii a literatuře“, mi potvrdil, že projevy tohoto směru jsou ve všem. Beat generation, extáze-to jsou kapitoly jeho knihy. Román „On the road“, v ní má krásnou kritiku. Baudelaire je zde rozebírán vedle Ginsberga-všechny tyto autory světa sjednotil Kafka ve svůj povzdech: „Budou mi vytýkat, že je můj svět bezvýchodný. Ale připadá-li mi skutečnost bezvýchodná, nemám právo vylíčit ji, jak jí vidím?“ A nebo jeden z Kafkových aforismů: „Neexistuje vlastnění, existuje jenom bytí, jen po posledním dechu, po zadušení toužící bytí.“

Doba, kdy jsem v kavárně nad vystydlým čajem hltal Gertra mifula, a já důkazuji těmto pánům, že se mnou tak dlouho znítali, nikdy mi nebudou vzdáleni, protože mi spíše věci potvrdili, než vnutili a rád si na ně vzpomenu ve své závěti.

leden 1984

I. Kučera ml.

B E Z E S D O V

Ať se nám nechtělo vůbec nikomu sloužit. A protože jsme v rukou drželi kladiva a sekery, všechno jsme rozmlátili. Hospody, domy chrámy, nemocnice.

Seděli jsme pak na rozvalinách a uvažovali, co dál. A přitom přišel hlad. Tak jsme začali stavět hospodu. Jeden z nás se poranil a potřebovali jsme nemocnici. Přitom se setmělo a museli jsme se pustit do domů. A tak jsme stavěli a stavěli. Dávali jsme dobrý pozor, aby nové domy nestály na místě těch původních, nemocnice nebyly tam, kde bývaly dřív nemocnice, chrámy tam, kde chrámy a hospody tam, kde hospody.

Teď sedíme v přepychu svých obývacích pokojů a odpočíváme. Za dveřmi stojí naše děti, v rukou mají kladiva a sekery a my nechápeme proč.

přívčf skok

Šedozeleň, pistáciová obloha ostře kontrastovala proti černým skalám Divoké Šárky, odtržené v tuto večerní hodinu od veškeré civilizace. Celé údolí zalehl šedý povlak tajuplného duchovna, strašidelného mýtu, před nímž prošlo i ptactvo i zdivočelý pes. Na jednom z horizontů skal křičí proti nebi postava, stojící těsně na okraji třicetimetového srázu.

=====

Zuzena vyběhla v nočních šatech ze své garsoniery v Dejvicích bosa, tak, jak ležela v posteli a vzlykala, utíkala po ulicích ven z města, pryč, co nejdále od prázdné kolébky, pryč od bezesných, probdělých nocí, od mokrého polštáře, když probířela volný den, od všeho svého života, cosi jí hnalo kupředu, ničemu nerozuměla, seběhla schody do údolí a skočila do potoka, který ji objal a vzal do studeného náručí, setřel slzy a položil na suchý trávník, kde usnula.

Probudil ji chladný vítr a přibývajícím soumrakem. Cvíli nevěděla, tákala se černých skal co se stalo, ty jí jen mlčky ukazovaly své vrcholy, pyšné a tvrdé, vstala Zuzena a s brekotem počala výstup na jednu, nejzradnější skálu, trhající si mokré, zablácené šaty. Zkrvácené ruce a nohy stály na vrcholu. Nacházela se někde mezi nebem a zemí, pod sebou tmu a černou minulost nad sebou ostře zelené nebe, až oči bolely při pohledu vzhůru, "kdyby se bylo čeho chytout, kdybych se mohla jen malíčkem dotknout nějakého bodu, toto je abstrakce v nejvyšším stadiu explusionalistické psychózy - jen jeden bod, jen jeden!" hrůzná prázdnost se vedrala do Zuzčiny duše, "alespoň jeden bod, jeden ozračník." Začala vzpomínat na svůj dosavadní život, zlý sen, na který se nedá zapomenout. Protilehlá skalní stěna vytváří obrazy Zuzčích myšlenek, promítla se na ní celý Zuzčín život.

Malý byt, intimní osvětlení, víno, barevný kout a několik milujících se lidí, pokreslených fosforoskajícími barvami, Zuzana má šťastný, sladký výraz, její hnědé, dlouhé vlasy jsou plné barev, zelená, červená, žlutá, její šatry jsou pokresleny barevnými spirálami... a její chlapec - dlouhovlasý blondýn s rovnými řeckým nose a hladi a dráždí, nevšíraje si ostatních dvojic, které, už živější a hlučnější, se baví stejným způsobem, lázárna psychedelické hudby udává esotivní pochody...

Obraz na skále se rozplyne a vzniká nový, v odstínech zelené barvy. Zuzka sedí sama v prázdném bytě, vzlyká, vyvěšený telefon zoufá plačtivým hlasem, Zuzka v rukou tiskne antikoncepci a doktoraké parte, zelené, jako všechno kolem... obraz se rozplyva, mění se v další, vše je v odstínech červené, červené slunce, červený štětkový kočárek, červený úsměv na Zuzčině tváři, rozavlehlé červené pampelišky barví divčí chodidla na červenou, červený pláč kojance v kočárku, červená kostelie vzpomínek na zelený telefon a modroookou bolest popírající otcovství a stánuje se nikdy nezhojitelnou jizvou v rozpáleném červeném sraci. Obraz na skále se mění ve žlutý... Žlutá patologie se žlutým obličejem v žlutých slzách ve žluté bolesti žlutých Zuzčiných očí, které viděly počínající nasec s hrozným koncem, žluté tablety na žluté dlaní, žluté pavilony psychiatrie, modroooká jizva znovu praská, žluté výčítky. Zuzčin portrét s ironickým úsměvem vyšetřenýma očima sleduje palající holubici z obrazu na stěně... obloha se zatahuje jako opona po konci dramatu, Zuzka se ocitá v nejhlubší tmě svého bytí, neví kde je zem, kde nebe, něžné divčí prstíčky a nohou se zarývají do hlíny, popošla na okraj propasti, stromy pod ní rozezpívané větrem hučí v nejsmutnějším akordu tohoto života - "skočím, skočím a zde zbyde tato melodie, skočím, již dále nevydržím, skočím? Ne, nenajdu odvahy, půjdu domů, zavolám psychiatrovi, usnu a vyspím se, zítra se odstěhuji z Prahy a začnu někde jinde, znova... nebo mám skočit?"

Kakle je Zuzka vytržena z tohoto sebevražedného rozjímání bolesti, ženským zájmem, ohléane se a ...

... nohy jí prudce podjely, divčí postava se sítí do hlubin, pada několik metrů a jen duševní křeč, která jí poradila rozhozovat kolem sebe rukama, jí na okamžik zachránila život; nachytí se za okraj kluzného výběhu a křečovitě jej sevře, cítí však, jak prsty vyklouzávají, jak se roztahují, cítí hladkou stěnu nad i pod sebou, cítí, jak žije ráda, jak trpí ráda, jak je nutné trpět, jak je nutné žít, jak je nutné žít... prsty pouští výběhek a bílá postava klesá v černí životodárné země.

Tělo dopadlo potrháno o větve pod výtoky strážní poslední povzdech opouští rty, bílá holubice se szloněnou klavičnou asi na na větve, vyčnívající z koene, na který jsou v sraci vyryty monogramy M. J. ...

Isaginace

V propastech černého lesa a černého stínu vrženého mrtvým
tělem viděl jsem důkaz modlitby, ukryt v bezedné černi, masko-
vaná černou myšlenkou, zaslechl jsem ženské zaúpění a koutelní
zpěv, hlásek tak tenký a jemný, že duše má tělo opustiti chtěla,
spatřil jsem zlatý paprsek tenký, jak mezi listeny, jehličím
cestu si hledá - a který z chvějících se lístků zavadil o něj
v mžiku zhoplněl a kapka dopadla na tělo a padalo tolik stříbr-
ných kapek, že tělo se rozsvítilo bílým světlem a dívčina tvář
blessed byla a paprsek rozřiznuvše monogramy v srdci na kmeni
od sebe - na tělo dopadl. Otřel se rtvého srdce a v ten stejný
okamžik oddělil se stín od těla a jak před tím černý, teď bílý
byl a přicházející ke mně naplňoval duši nou slastí a štěstím
a vzavše mne za ruku, odváděl mě kamsi a já stanul na samém
vrcholu dívčiny skály, na samém místě, co dívka z něj padla,
a s isávkou na tváři zaslechl za sebou bolestné, ženské zaúpění.

MĚSÍC

I. Kučera ml.

Je přece blbost. Snažil se nějak rozptýlit. Házel kamínky do velké zátočiny rybníka, lámal větvičky, zapálil si další cigaretu.

Je přece blbost. Slunce se dávno skrylo za obzor a na větvi nad ním se proti houstnoucímu nebi pohupovala oprátka.

Vydržel. Vyšplhal nahoru, posadil se obkročmo na větev s oprátkou rukama šátral po bledém kotouči měsíce. Natahoval se, chtěl ho chytit, nacpat do oprátky pod sebou. Ale svítivá koule semu pořád vysmekávala. Přáhl ruce, už už ho málem měl, když se mu nohy nešikovně sesmekly a on padal po hlavě dolů. Špičkou zachytil o prohnitý provaz a strhl s sebou.

Šel jsem ho, jak leží v bezvědomí pod stromem. Pleskal jsem ho po hrsti, nosil si v hrstích z rybníka vodu, že se mi ho podařilo přivést k sobě. Chvilku se zmateně rozhlížel, podíval se na mě, na utrženou oprátku, na měsíc, zase na mě a povídá: "Na, už je mi to jasné. Je moc těžké. Moc těžké na tenhle starej pagát. Půjč mi pásek."

Ležíme teď oba na tlusté větvi, pod námi se houpe smyčka zmého opasku rukama šátráme nad hlavou.

Jako vždy se Bedřich samou láskou poblíl. Chvilí se rozkošnický
vřel ve zvratkách a pak se posadil na posteli. Napišu dopis lidě.
Vytáhl upodpostele papír a kus tužky.

Milá Lido,

Není mi už žítí bez Tvé lásky. Zase jsem zvracel.
Zachraň-mi nuo vřelýš, půjdu pod tvé okno, ležnu si tam a
užistanu až se celak rozložím.

Jak napsal, tak i učinil. Odebral se pod okno své milované,
zalehl tam a skutečně

se rozložil. I kráčet

toncestopu jednoho dne

fabrotivý alkoholik

Placenta a spatřil na

derovném tr'vničku nebo-

žka v hlubokém rozkladu. Ij ustnul se široké srdce opilcevo,
očkoval posledních pár kapek svěceného rumu a potřásl jím to,
co ještě z Bedřicha zbývalo. Jakký zázrak potom následoval.

Okružlo muso počalo dorážet, svalstvo cílit. Dobrý muž uchopil
obživlého za ruku a odvedl do přilehlé košolny.

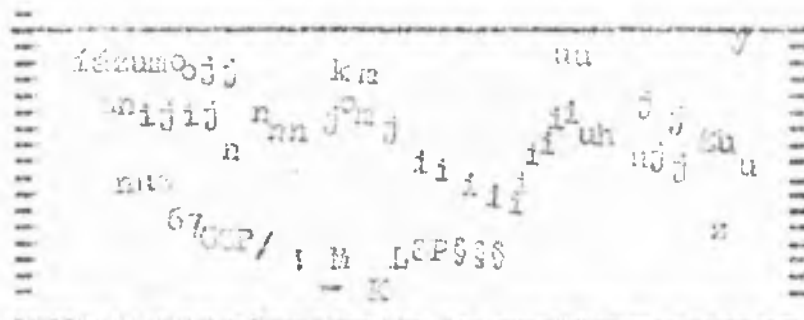
Montaný Bedřich přitiskl polár ke sv. n. ductě a blíže

pravil: "Řevín, zda jsem ještě na zemi či v raji? Znáš-li, zda

žijem v. jistě. Jsem šťasten. Šťasten i na lidy. Proto

neodpome všelij obřad vědního podvívání," a přilobka se

kapil.



"ROMÁN"

Duďík na nočním stolku se zlomyselně rozčrtněl. Nemyslicí ruka se automaticky vymanila zpod zahřáté peřiny a pozvolna plynula prostorem. Tak jako obyčejně, tak jako každý den v tuto dobu. Natažená pružina neklidného přístroje se pomalu uvolňovala až posléze docáhla své přirozené polohy absolutního vyčerpání. V prostoru visela bezvládná, stará a vrásčitá ruka, jež jevila se jako symbol totální lidské nemo-
hounosti jediné myšlenky rozumu neznalé.

"Hrbáč!" Křičely děti a ty starší napínaly dřevěné luky, aby mohly metat své klackovité šípy. Ty mladší utíkaly ze svých pískovišť, nechávaje bábovičky a hračky nedostavěny. Zůstaly však rozpačité stát. Zastavil je Maternův okoralý pohled, Maternova slina, stékající z pravého koutku úst až na špičku brady, odkud v pravidelných intervalech odkapávala a zanechávala na zemi vlhkou stopu.

Materna šoupavým krokem procházel hloučkem dětí, opíraje se o svou samorostlou hůl. Děti si udržovaly patřičnou vzdálenost. Jedni se ho bály, druhí štítily.

A potom se znenadání otočil na chlapce stojícího na samém kraji pískoviště. V hlavě mu začalo hučet a jeho myšlení se ustálilo na jediné frekvenci, která ho zcela ovládla.

"Fuj, prase!" Vedralo se mu do uší.

"Fuj, prase!"

"Fuj, prase!"

Ta slova dosáhla hrůzných rozměrů a začala rozvírat

ztrouchnivělou lebku zevnitř. Nakonec se vydrala z
bezduchých úst a znovu nemilosrdně zaútočila na bu-
bínky starých uší. Vznítla v hlavě ohnivou jiskru,
jež vyšlehla unaveným zrakem.

Třicet dospělých chlapů žilo v této vesi a třicet
židlí čekávalo v hostinci "U Břichnáče" na jejich zař-
nice. A dvakrát tolik očí se každodenně úžilo nad zmá-
čenými půllitry hospodského poznání. Každý měl tu svoji
nádobku, neboť každý zde byl štamgastem. Ale byla tu
i nádobka nad ostatních třicet svou barevností vynika-
jící a v předsíni, hned za neustále otevřenými dveřmi,
krčila se malá třínohá stolička Maternova. Sedával
zde se sklenicí piva, zíraje do hlučícího davu. I tak
chudému duchu zachutnala ušlechtilost tohoto nápoje.
Navíc barevná sklenice vyvolávala pocit příjemného
vzrušení v jeho utlumené myslí.

Paní Zdenička byla k němu nanejvýš přívětivá.
Často pohostila ho i teplou uzeninou, jež zahřála na
těle i na duši. I zdejší společnost byla velkorysá,
neboť poskytla mu nejkrásnější místo, z kterého mohl
sledovat veškerý pohyb, jenž jediný dokázal upoutat
jeho chabou pozornost.

Tak jako každý den, tak se i dnes dveře pomalu
otevřely a Materna plíživě prošel lokálem. Paní Zde-
nička sahla pro tradiční půllitřík a on věděl, že
teď musí chvíli počkat, než se pěna usadí, aby obsah
mohl být doplněn na správnou míru. Něco však vyvolá-
valo v něm neurčitý instinktivní neklid. Všechen ruch,
jenž mu zpravidla ukazoval cestu už daleko před těž-
kými dveřmi lokálu, najednou utichl, a cosi jakoby se

dušilo v tělech pivních zhýralců. Paní Zdenička čotočila sklenicí a Materna ukličněn dvojím tím pohledem šoural se pomalu na své místo. Pozvolna, velice pozvolna překračoval vysoký práh, pozvolna, velice pozvolna podával své vyhublé tělo kulatému sedátku. Vtem ucítil bolest tvrdého pádu a ovzduší profízla ostrá skleněná rána, jež přehlušila jeho slabý, nemocný a zděšený vzdech. Sálem se k němu valil hlučný nezdravý smích. Jeho vyjevené a nic nechápající oči zíraly na rozlámanou stoličku, na níž přece vždycky sedával...

Barovali Maternovi baráček na samém konci vesnice a vyšlapali k němu cestičku, aby snad nezabloučil. A k tomu pár slepic, králíků, psa a do chléva uložili malého pašika, jenž si svého pána zvláště zamiloval. Žili tu všichni v tom malém hospodářství tak, jak příroda je ponoukala. Dávno upadla dvířka od pašikova chléva, králíci pobíhali volně po zahrádce a malý sparchantělý psík snad neměl ani jméno.

Paní Zdenička slévala zbytky zvětralého piva do velké pětilitrové sklenice a jednou za čas dávala jí Maternovi s láskyplným úsměvem.

"To je pro prasátko." Říkávala, a Materna se vždy díval někam stranou, jakoby hledal útočiště před nenačalou lidskou dobrotou, jejíž měkké prsty se ho najednou tak bolestně dotýkaly. Potom zbrkle vztáhl ruce a se sklenicí před sebou opatrně odcházel. Před hostincem se k šoupavému kroku Maternovu přidávalo těžkopádné funění pašikova a cinkot jeho rozeklaných kopýtek. Doma pak spravedlivě rozdělovali obsah přinesené nádoby a mlčky popíjeli často až do rozednění.

Jednoho dne do vsi přijeli vojáci. Všichni byli stejní a někteří měli na ramenou zlaté nebo stříbrné hvězdičky. Materna by si hrozně byl přál mít také takovou zlatou hvězdičku. Nosil by jí na rameni a ona by se blyčkala v odrazu denního světla a vysílala zlaté paprsky do jeho ztemnělé dušičky.

Vojáci došli až na náves, kde zavřeli hostinec "U Břichnáče" a udělali si tam hlavní stan. Také tam pili a křičeli a paní Zdenička jim musela posluhovat. A protože jich bylo hodně, vystěhovali celou vesnici do starého pivovaru a sami se usídlili v jejich domech. Pouze Maternu nechali být, protože tam by stejně nikdo jiný bydlet ani nemohl.

Vojáci Maternu mezi sebou trpěli, dokonce mu na jeho tradiční místo "U Břichnáče" postavili úplně novou židli.

Materna vypil několik svých piveček a paní Zdenička mu připravila velkou plnou sklenici. Dávala mu jí teďka téměř každý den, protože vojáci pili hodně a často se stávalo, že pivo ani nečopili a už žádali nové. Maternovi nastávaly zlaté časy. Sedávali teď s pašikem každou noc a oběma to velice prospívalo. Pašik mu za to chodil naproti a trpělivě čekával před hostincem.

Materna vzal si svou sklenici a dokonce se snad i usmál na paní Zdeničku. Pomalu vyšel před "Břichnáče", chvíli se rozhlížel a potom čekal. Najednou se ozvalo několik krátkých výstřelů, srdceryvný nářek a pád těžkého těla. Iva vojáci tahli za sebou tučné růžové tělo, jehož prasečí hlava zanechávala za sebou širokou krvavou stopu.

Toho dne měli vojáci obzvlášť vypito a jejich mastné pusy se blyštily v lesku nočního lokálu.

rychle se vašoural ven. Ti dva pořád něco povídali, na ramenou měli pušky jako ti od "Břichnáče", ale uniformy měli jiné.

Vedl je přes celou vesnici až na náves. Oni šli za ním potichu, už vůbec nemluvili, a celou cestu se stále jenom ohlíželi a dělali na sebe divné posunky. Když došli na náves, "U Břichnáče" se ještě svítilo. Materna z toho měl ohromnou radost. Začal ukazovat směrem k hospodě a hlasitě huhlat. Rychle ho chtěli nějak utiшит, asi mu nerozuměli nebo nevěřili, a tak huhlal, huhlal, huhlal, až od toho s tou hvězdičkou dostal ránu do hlavy a potom už nevěděl nic.

Ráno ho našla paní Zdenička ležet nedaleko hospody, ruce měl svázané a v ústech rumřík zmuchlaný kapesník.

"Že si někdo na takovém chudákovi může vůbec něco vzít." Myslela si, když mu pomáhala. "Kdyby tak dokázal mluvit, oběsila bych toho lumpa, co to udělal. Šel asi na pivo, chudák, a oni ho obrali. Sprostáci!"

A potom paní Zdenička zavedla Maternu do své hospůdky a dala mu zadarmo tři piva a celou teplou klobásku.

Ten den odpoledne také přijeli úplně cizí vojáci a vypadali stejně jako ti dva, co ho v noci vzbudili a potom mu tak ublížili. Materna se jich také hrozně bál. Viděl, jak vtrhli do "Břichnáče" a všechny modré uniformy postříleli. A jejich komplice z celé vsi zavřeli do starého pivovaru místo vesnických lidí a udělali si hlavní stan na návsi v hospodě. Paní Zdenička jim tam musela posluhovat. A protože jich

rychle se vašoural ven. Ti dva pořád něco povídali, na ramenou měli pušky jako ti od "Břichnáče", ale uniformy měli jiné.

Vešel je přes celou vesnici až na náves. Oni šli za ním potichu, už vůbec nemluvili, a celou cestu se stále jenom ohlíželi a dělali na sebe divné posunky. Když došli na náves, "U Břichnáče" se ještě svítilo. Materna z toho měl ohromnou radost. Začal ukazovat směrem k hospodě a hlasitě huhlat. Rychle ho chtěli nějak utišit, asi mu nerozuměli nebo nevěřili, a tak huhlal, huhlal, huhlal, až od toho s tou hvězdičkou dostal ránu do hlavy a potom už nevěděl nic.

Ráno ho našla paní Zdenička ležet nedaleko hospody, ruce měl svázané a v ústech raskřík zmuchlaný kapesník.

"Že si někdo na takovém chudákovi může vůbec něco vzít." Myslela si, když mu pomáhala. "Kdyby tak dokázal mluvit, oběsila bych toho lumpa, co to udělal. Šel asi na pivo, chudák, a oni ho obrali. Sprostáci!"

A potom paní Zdenička zavedla Maternu do své hospůdky a dala mu zadarmo tři piva a celou teplou klobásku.

Ten den odpoledne také přijeli úplně cizí vojáci a vypačali stejně jako ti dva, co ho v noci vzbudili a potom mu tak ublížili. Materna se jich také hrozně bál. Viděl, jak vtrhli do "Břichnáče" a všechny modré uniformy postříleli. A jejich komplice z celé vsi zavřeli do starého pivovaru místo vesnických lidí a udělali si hlavní stan na návsi v hospodě. Paní Zdenička jim tam musela posluhovat. A protože jich

bylo hrozně moc, zavřeli ty lidi co byli v pivovaru
do starého mlýna na druhém konci vesnice a nastěhovali
se do malých domků po modrých uniformách. Pouze Kater-
nu, Katernu toho nechali být.

Noví vojáci se ve vesnici rychle zabydleli. Z
vysokého stožáru, který před "Břichnáče" vztyčily
modré uniformy, strhli nepřátelskou vlajku a osadili
ho novým klenotem lidské fantazie. Potom přetřeli sta-
rou a oprejskanou ceduli "hostinec U Břichnáče" bílou
barvou a krásným velkým černým písmem tam napsali
"ŠTÁB."

I materna si už zvykl a chodil zase pravidelně
do "ŠTÁBU", kde nyní sedával hned vedle výčepu,
kam mu paní Zdenička postavila malý stoleček a židli.
S oblibou odtud pozoroval hbité ruce nezčolané šen-
kýfky a přecházel mu zrak při pohledu do osvětleného
lokálu, kde jako malá světélka zářily konce zapále-
ných doutníků a od neustále bafajících čibuků stoupaly
chuchvalce modrobílého dýmu, nechávaje se tříštit
úzkými proužky shofelých cigaret, jež jak čisté lid-
ské myšlenky vnikaly do shluků těžké člověčí špíny
a vznášely se potom nad breptajícím lokálem jak letní
opar nad neklidnou hladinou odvěkého rybníka, a pouze
paní Zdenička, jež rozrážela kouřová oblaka svými
energickými pohyby zdravého a plného ženského těla,
jak vodní vážka klouzala mezi stoly a ke každému
tomu půllitru přidávala i kousek své krásné ženské
rozpustilosti, jíž tolik překypovala. A do celého
toho oparu jakoby se snesl kousek jasné letní oblohy,
která při každém nepatrném pohybu zazáří paprskem
svých hvězd, tvořících pravidelná souhvězdí na ramenou
sedících vojáků.

Nastala řečnická pomlka a důstojník se dlouze zahleděl do velkého bílého papíru, který stále držel před sebou.

"Pomohl jste našim vojákům k zaslouženému vítězství tím, že jste odhalil jejich bdělému zraku nejenom nepřítelovy hlavní pozice, ale, a to především, zavedl je přímo k tepajícimu srdci celého toho zločineckého systému, k jejich hlavnímu stanu, k budově, jež nazývala se tehdy "hostinec U Dřichnáče", nyní "ŠTÁB"2, a to za situace nanejvýš nebezpečné."

Důstojník se opět odmlčel, ale tentokrát se tázavě podíval na Materna. Ten byl plně zaujat pomalu se plnícím půllitrem, který byl nastaven pod zvořna ukapávajícím kohoutkem na pípě, a velice se mu líbilo, jak každá nová kapka, jež dopadne do téměř plné sklenice, zvíří klidnou nezpěněnou hladinu a několik jiných menších kapek je nuceno povyskočit pod tíhou té nové velké kapky a uvolnit jí tak určené místo v celém tom systému malých a velkých kapek. Ale zaplať pánbůh za to, že se pivo zásadně po kapkách nepije a takový poctivý a pořádný lok, ten už si vždycky cestu nějak najde, aniž by probůh nějak uškodil.

Důstojník vída, že Materna se mu příliš nevěnuje, otevřel tu malou černou krabičku a připíchl mu na levou stranu hrudníku velkou pozlacenou medaili. Potom se všichni posadili na svá místa a paní Zdenička se nestačila otáčet. Materna zůstal ještě dlouho stát uprostřed lokálu a díval se na ten krásnej metál, jež se náčerně leskl na jeho vpadlém hrudníku, a byl desetkrát lepší, větší a hezčí než všechny ty malé ucourané hvězdičky na ramenou vojáků, a vzpoměl si i na kamaráda pašika a najednou nevěděl, jestli byl lepší on, anebo ta medaile, což jí dostal za to, že jim ukázal to zpropadené místo, kde ho zabili.

Celou cestu domů si Materna hlídal levou rukou ten svůj metál, aby ho snad neztratil, a v pravé ruce držel pětilitrovou sklenici zvětralého piva, kterou zas po dlouhé době doatal od paní Zčeničky. Cesta tedy vyžadovala zvláštní opatrnosti. Doma položil medaili na stůl, připravil dva hrníčky a rozlil do nich přinesený nápoj. Pokaždé když se s chutí napil, ponořil medaili do jejího hrníčku a nechal jí chvíli česu, aby mohla dostatečně vychutnat slast tohoto nápoje. A tak pili a pili, a Materna neustále doléval, a protože ona vůbec pít nechtěla, tak celou tu pětilitrovou lahev vypil sám, a když už v ní nic nebylo, odhodil umíněný metál na zem a naráz vypil i celý jeho příděl, jež skýtal už nápoj obzvláště uleželý.

Ráno se Materna probudil na své židli tak, jak večer na ní usedl. Namáhavě vetal a sebral medaili ze země. Se zalíbením pozoroval její lesknoucí se tvar a připnul si jí na své staré sako. Asi jí to musí nejčříve všechno naučit. Odnesl jí tedy do pažíkova chléva a něžně jí položil na měkkou slaměnou podestýlku. Musí se přece o ní také postarat. A tak jí nanosil něco čerstvé travičky a přiložil několik k kousků tvrdého chleba. Potom uvařil hrnec lahodného teplého šrotu a spravedlivě se s ní rozdělil. A znaven touto svou péčí, uleh na své stále rozestlané lože a spokojeně usnul.

Venku byla už tma a Materna se rychle vysunul ze zahřáté postele. Vzpoměl si na svou přítelkyni a

šel rovnou do chléva, kam ráno jí tak moudře uložil. Přinesená jím tráva už pomalu sesychala a díky tmě převrhl i misku se studeným a netčeným šrotem. Konečně našel medaili a dlouze se na ní zahleděl. Pouze stěží rozeznával i její základní obrys. Ten tam byl úchvatný lesk, jenž na denním světle mu tolik imponoval. Pojednou zbyl jen obyčejný kus plechu, jakých se po Maternově obydlí válelo nespočet. Pak utkvěl jeho pohled na hromádce neztrávené potravy, na kouscích tvrdého chleba, jež tak úzkostlivě ochraňoval. Zlostně odhodil metál pod sebe a několikerym pohybem tvrdého podpadku ho navždy pohřbil do hliněné podlahy studeného chléva.

Večer se Materna vrátil od paní Zdeničky, tentokrát obzvláště opilý. Dva vojáci ho dovedli až k jeho malému domku, do ruky mu dali nedopitou rumovou lahev a Materna jí jediným dlouhým douškem vyprázdnil. Potom stál ještě dlouhou dobu na tomtéž místě a upřeně zíral na neustále se vlnící kontury svého domku, jež vyvolávaly v něm pocit nepříjemné žaludeční nevolnosti. S námahou se tedy odlepil od zděného sloupku, jež sloužil mu jako opora, a pomalým a vrávora-
vým krokem se vydal po cestě. Byla klidná, měsíčná noc. Sporé pouliční osvětlení nesvítilo a po cestách se válely obrovské chuchvalce tmy, které tu a tam prořezávalo tupé měsíční světlo. Po dlouhé době, jak se zdálo, došel k velkým železným vratům, o které se znaven opřel celou vahou svého chudého těla. Celý svět se s ním najednou zatočil, vrata povolila a Materna se svalil na hrubou štěrkovou cestu. Namáhavě se zvedl. Cesta byla krásně osvětlená a ztrácela se někde daleko za obzorem, a tato spojnice mezi

nebes a zemí jevila se mu jako dokonalá přímka, jež nepročyštěně dělí dva rozdílné světy. Přistoupil zpět ke velkým železným vratům, které sahaly najednou vysoko, vysoko nad možnosti lidského zraku. Ani po několika pokusech se mu však nepodařilo zvednout přetěžkou závoru, jež tvořila základní článek celé té mystické přehraď. Vyšel se tedy po té své cestě stále dál a dál. Zvolna se mu uvolňovaly životem ztuhlé údý, vyprchalo již všechno alkoholové zmámení jeho duše a on stále rychleji kráčel směrem k jasnému obzoru. Brzo dosáhl svého cíle. Cesta se pojednou prudce zvažovala a zavalena byla neproniknutelnou tmou. Ohlédl se a daleko za sebou spatřil tentýž obzor, jakého právě dosáhl. Ani stopy po velkých černých vratech. Není cesty zpátky. Odhodlán se vrhl do nevyzpytatelné temnoty. Neviděl vůbec nic. Cítil však stále touž cestu pod svými chodidly. Najednou však o něco klopýtl a spadl na tvrdou, chladnou, hladce opracovanou kamennou desku. Posadil se tedy a chvíli odpočíval. Seděl tak sotva okamžik, když se kolem něho znenadání rozjašnilo a on se octl uprostřed známého hřbitova, sedě na rodinné hrobce Maternovic.

"Tak klid bych prosil!" Začunělo celým hřbitovem a všechny postavy různě se povalující po ostatních hrobkách a náhrobcích s vyrytými svými bývalými jmény zpozorněly.

"Seestoupili jsme sem, na místa svého věčného odpočinku, abychom se zabývali záležitostmi čistě pozemskými, a posléze abychom nabyli podob svých bývalých lidských a milovali se nejenom láskou vznešenou, to jest citem krásným a ušlechtilým, ale okusili

i trpkých plodů mrzkého lidského obcování, jež nám je nyní za trest ukládáno, a jímž jsme za života dvého tolik zhřešili."

Hřbitovem se ozvalo hlasité vytí a srdceryvný nářek. Temné postavy se prudce vrhaly k zemi a mlátily pěstmi i hlavami do kamenných mohyl svého věčného odpočinku. Potom každý pozvedl číši a vypil sklenku horkého alkoholového moku až do dna. Oči zajasčily a zavládl opět klid.

"Přišli jsme sem, abychom si připomněli nedokonalost světa lidského a tím více potom ctili svět náš, aby zavládl mezi námi pocit záště a zloby, abychom vymýšleli nízké a nedůstojné úklady a okusili hořkost fyzického násilí."

Opět velký nářek a ryk, opět nové rány a další číše.

"A posléze odcházeli do svých oáz znechucení všemi záležitostmi pozemskými."

Tentokráte byla slova provázena nadšenými ovacemi a číše lidského moku byly vyprazdňovány jedna za druhou. Oči přítomných začaly metat blasky po kolemjdoucích, vznikaly první šarvátky a pračky a ovzduší bylo naplněno sprostými výkřiky a nadávkami. Ženy s jekotem utíkaly před chlípnými pažemi žádostivých a mezi hrobkami se válely prázdné lahve od alkoholu. A tak to trvalo celý zbytek noci. Celé toto divadlo přerušil až k ránu jeden jediný hlasitý výkřik. Rázem ustal veškerý ruch a tmavé postavy se řadily ke svým hrobům, před kterými svlékaly své lidské podoby a sestupovaly do útrob země. Víka kamenných hrobek hlasitě bouchala za posledními opzdlci, zmizely lahve a hlasitý dunivý hlas utichl. Materna pomalu vstal ze svého místa a lehce zvedl těžkou mramorovou desku rodinné hrobky, na níž zlatě se laskla početná jména, a pomalu sestoupil do věčné tmy.

Ráno našli Maternu ležet před vrátky vlastního domku., na hromádce rumových střepek, celého zmrzlého a polámaného. Sama paní Zdenička si ho vzala k sobě do malého příbytku hned vedle lokálu a starala se o něho velice pečlivě. Dala mu postel hned vedle té své veliké a Materna poprvé v životě mohl se kochat pohledem na ten krásný a vždycky nový odvěký proces, jenž zjevil se před jeho zrakem v podobě smyslné paní Zdeničky a zpod peřiny vykukujících a pulsuujících nahých zadků pánů důstojníků a odhalil mu tak roušku nejstaršího lidského tajemství, jež nejednou pálilo ho v celém těle.

=====

////////////////////////////////////

TY !

JENŽ NACHÁZÍŠ SE NA SAMÉM DNĚ LIDSKÉHO KALU,
JENŽ KŘEČOVITĚ SE DRŽÍŠ SPODNÍ HRANICE LIDSKÉHO ROZUMU
A NOHAMA BROUZDÁŠ V HLUCHÉ ŠPÍNĚ ABSOLUTNÍ PRÁZDNOTY,
JENŽ JSI PARADOXEM JAKÉKOLI LOGIKY LIDSKÉHO JSOUCNA
A SOUČASNĚ I NEJVĚTŠÍM JEJÍM DŮKAZEM,

TY !

JENŽ HLEDÁŠ SMYSL VÍCI TAMŽ, KDE PROGRAMOVĚ BYL JIŽ
DÁVNO ZAPOMENUT,

JENŽ ZTRÁCÍŠ SE V SAMÉM CHVOSTU KOMETY LIDSKÉHO ŽITÍ,

TY !

JENŽ NEBUDEŠ NIKDY PYKAT ZA SVÉ HŘÍCHY, NEBOŤ TVŮJ TREST
JE TVŮJ JEDINÝ HŘÍCH, NEBOŤ TVŮJ TREST JE, ŽE JSI TU,

TY !

JENŽ POCHOPIL JSI NEPOCHOPITELNÉŽ, VŽDYŤ NEMÁŠ SCHOPNOST
CHÁPAT,

TY !

SMILUJ SE NAD NÁMI A POVZNEŠ NÁS DO VÝŠIN SVÉ
PROKLETÉ NEMOHOUCNOSTI !!!

////////////////////////////////////
=====

Tak takhle to vypadá inženýr. Chodí to, co svět světa stojí.

Ne jistě vlastně nekonstruujeme jednotlivé části, ale systém se neustále. To je stroj. A to jsou kolečka. Zapadají do sebe, popohánějí se. Kdyby se jedno zastavilo, ohrozí celý řetězec. A toho se druhé správně bojí. Přitom by totiž o příděl oleje a z toho má strach.

Samozřejmě inženýr, že stroj to zastavit nemůže. Má dost sil a prostředků, aby kolečku napravit hlavu.

Takové kolečko to nemá jen práci. Musí taky odpočívat. Má čas na práci i na odpočinek. A v noci se může spát v živém rozkladu.

Proto jsou kolečka zprávovala, jak jste si jistě všiml. Takové kolečko se musí otáčet aby za svou práci získalo nezbytný olej pro celý párový systém - základní buňku stroje. Musí se musí zasloužit, aby pro svůj párový systém získalo ubytovací prostor a nezrezlo.

Když se hodně snaží, opatří si ještě jeden ubytovací prostor, kde ve větším klidu provádí jednou ročně generálku. Proste a jednoduše každé kolečko si musí opatřit stravu, aby se nerozpadlo a mohlo se dál otáčet. Musí si zajistit ubytovací prostor, aby nezrezlo mohlo se dál otáčet. Máte pravdu, inženýre, občas se některé nechce točit, ale na to máme prostředky. Zavěsíme ho do postupu a tak to už táhne donutí. Jistě, dnes už jsou kolečka na takové úrovni, že potřebují ještě o něco víc než základní potřeby. Na to máme speciálně přebroušená a sériově vyhlazená kolečka a ty obstarávají to vaší vnitřní vyžití jednotky a synchronizované pohyby. Samozřejmě,

občas se nám do toho vpletou neobroušená kolečka a dělají trochu potíže. Otáčise trochu jinak než je současný rytmus stroje, nebo kolem trousí piliny a to také převodům neprospívá. Ale věřte mi, i na to jsou metody. A kdyby bylo nejhůř, je tu přece podvozek.

Ten stroj už dávno nikdo neřídí. Točí se a zdokonaluje sám. Pravda, jsou tu, jako vždycky, poněkud zvládnutá kolečka. Jsou to ta horní, největší. Netočí se vlastní silou, pohání je ta menší. Jejich pohyb je pohodlnější, pomalejší. Mají však svůj nedílný úkol v mechanismu. Kontrolují plynulost, tempo a směr pohybu, brzdí přílišné rozjezdy.

Jsou stejnou součástí stroje. Kohou sice ovládat pár menších ale ze samotným strojem nesvedou nic.

Pohyb je prostě nezbytný a vlastní všem.

A teď už mne omluvte. Jdu se otáčet.

STROM ŽIVOTA

Černoušek Zumbvaj pomalu dorůstal do mužných let. Jeho kmen si na něm velmi zakládal, náčelník, kterému pavián utrl při nerovném boji orgán nejcennější, v něj skládal všechny své naděje. Kouzelník kmene napaden pederastií činil totéž. A tak ve věku patnáctém znal, jak chutná moc, nebo řád v řiti, znal veškerá kouzla ovlivňující masu a kouzla ovlivňující duši, nevěda, na jakou z těchto dvou prašných cest položit své černé chodidlo. Rodiče neměl. Kouzelník mu tvrdil, že nejsou potřeba ke stvoření člověka, náčelník, že po těžkém boji zvítězili nad slonem, který je zahubil. A tak se mladý Zumbvaj potloukal kmenem, zručel hmatem nadra těhotných žen, jestli jsou tvrdá, lovil tygry a s černoškou Kurtzou, jeho lůskou větší nežli kokos, tam za chýšemi ...ech...hanba psát. Večery trávil v náčelníkově stauji, kde po pochybném a nehygienickém obřadu konzultovali se staršinou kmene o bytí a nebytí.

Jednoho večera nežádal na Zumbvaji kouzelník styk tělesný, ale pravil: "Posaď se, Zumbvaji do křesla z hadích stehen, prozradím ti veliké tajemství, ču-ho-ka-ču ! Prozradím ti tajemství našeho zrodu, zrodu mne, tebe, té ošklivešky Kurtzy, i toho demagoga náčelníka a- konečně... celého našeho kmene....ču-ho-ka-ču ! Jak sám víš, klaníme se všichni Stromu života, který stojí uprostřed naší vesnice...ču-ho-..., z toho stromu pochází veškerá lidská pohanská civilizace...ču-ho-ka...,sám víš, že nazí muži kolem onoho stromu tančí a poskakují a to tak, že jim čuráčci tleskají výskoky o břich a udávají rytmus ženám, které stojíc za muži zpívají hymny sprátelených národů a také někdy hymnu naši...ču-ho-ka-ču-če..., sám víš, že z každého úlovku Stromu života dáváme díl, i když poslední dobou ten idiot.. pardon Strom života chce úlovky celé, ponímaješ Zumbvaj ? Ču-ho... ten Strom, ten Strom nás všechny porodil, je to dárce života a ten Strom nás jednou zahubí, až uzná za vhodné...ču-ho-ka-ču-če-da-če-vot...sám kolem něj chodíš, ptáš se ho, já sám tě z chýše tajně poslouchám, samozřejmě - já sám, já jsem kouzelník, poslouchám tvé nářky, tvé existenciální výčitky, znám tvoji propast mezi existencí a imaginací...ču-ho- ptáš se, proč Kurtza stále nerodí a proč jí netvrdnou nadra, proč máš nekonečně cítit můj řád v konečníku...ču-ho-ka-ču-če- odpověď-odpověď

je na samém vrcholu Stromu života. Tam je pravda, tam je svět tam je počátek života, jedinej kdo kdy byl schopen vylézt na Strom života, jsem byl já....JÁ, ču-ho-ka-čup-da. Nikomu se to nikdy nepodaří, jenom mě....e... TOBĚ... můj budoucí kouzelníku. Strom života, jak sám víš, nemá konce, nikdo nikdy konec kmene nespatrił...ču-ho, nespatrił. Až přijde doba, přilétne velký pták, vezme tě do zobáku a vynese na samý konec Stromu života.. ču-ho-ču...a teď jdi, jsi mladý, ale brzy zestárneš a zemřeš, však budeš novým rádcem kmene, novým kouzelníkem...ču-ho-ka-de-ka-den-tem."

Kouzelník ukončil svoji řeč mohutným vykřknutím kokosového mléka a ulehl do pozvracených fetišů na podlaze.

Vraceje se Zumbvaj do Kurtziny chýše, přemýšlel o kouzelníkově řeči. Přemýšlel i celou noc za žalozpěvu Kurtzinych pohlavních nářků, přemýšlel i ráno v náčelníkově kutlochu na kádrovém školení, přemýšlel i celé odpoledne při lovu barevného ptactva a teprve večer padlo rozhodnutí patnáctileté, černé duše, rozložené mezi existencí a imaginací."Vylezu na vrchol! Vylezu a bodnu své jsoucně do terče života, vylezu, možná zhynu, ale každé odhalení pravdy se neobešlo bez ztráty života,...vylezu na vrchol Stromu života, vylezu na vrchol svého života."

Celý ten dlouhý zbytek dne okukoval Zumbvaj Strom. Nápadně nenápadně chodil kolem kořenů. Kořeny byly vzdušné, černé, "strom je možná epifytický", přemýšlel, "tudíž žádá, aniž by vydíral." Lesklé dvě bobule, o kterých tvrdil náčelník, že kdo se z jejich nitra napije, nikdy nezemře, se válely v prachu zvířecím tancujícími adamity. Dlouhý, do nebes sahající kmen protínal nebesa a tvořil tak hranice rodného Zumbvaje kmene.

Přišla noc. Chýše se vlaily v rytmu počínající soulože, náčelník spal unaven carskými songy o věčném životě, kouzelník tepal do dřeva vymyšlené božstvo, Kurtza rodila Zumbvajovu dcerku...a Zumbvaj - dělal první chvaty přirozeného šplhu na hladkém kmene Stromu života. Epocený a nahý, hlavou dolů, se zkříženými nohama kol kmene přečkal první noc. Vesnice zdála se mu jako na písku rozložená moucha. Dávno přešplhal konce palen - obzor se ztracel v mlze, leze výš z touhy po poznání. Kmen je stále stejně rovný, Zumbvaj se potí, docházejí síly, "vytrvat, neutíkat, vytrvat!" Celý druhý den, šplhaje výš a výš, přemýšlel o smrti, jak se

jeho černé tělo nabodává na špičky palem, jak budou mít harpyje výroční schůzi nad jeho vnitřnostmi, stále lezl a lezl...ach... co?...že by konec? Kmen se před ním rozšiřuje ...leze rychleji, ano, brzy bude konec, šťasten směje se vítězíci nad Nietzscheovou vůlí, šťasten se doplazí k vrcholu....ne!...Ne!!! Tohleto už jsem někde viděl - to mám mezi nohama. Nad jeho hlavou ční obrovský žalud, stejný, jako muži každý večer do pochev vkládají -"Tak to je ten strom života", zařval Zumbvaj a ponořivše se do mdlob, necítil na svém padajícím těle pohlazení spermatu, které pravidelně vylétało z největšího ztopoření života.

Komín roztrhl dveře milované hospody v rodném Berlíně. Tu hospodu dobře znal. Jeho dědeček v ní zeněl, fotr tu prose-
děl mládí a při cestách na záhod přes domovní dvorek se sez-
nánil s Komínovou mázou, služkou od beránek a tentéž jedné
horší, letní noci zhotovil Komína- mezi dvanáctým a třináctým
pívea. Sešli tu všichni dobří přátelé, Brobař, Slinták, Pul-
havař baron, Čestá pipa a osmáctiletá Andulka zvaná Přijice,,
,,Kurva stará, Komín přišel," vzkřikl přátelsky Slinták a po-
kapal si nako panstující ještě jeho dědu. ,,Kurva stará, Komíne,
já už myslel, že seš mrtvej, hehehe!" ,,Nejsem", duchaplně
opáčil Komín,,že seš mrtvej sem, sem myslel hehehe ".,,,Nejsem",
snova opáčil Komín a dosedl na přistavenou židli.,,,Vobědná
malýho, co ? " Zkoumal Slinták.,,,Vobědná čuně, zase bys
chtěl co? ",,,Tak malýho Komijn, já už myslel, že seš mrtvej,
hehehe." Před Komínem přistálo Smichovské.,,,Díš, Božka s
ještě jich přines dvacet, hehehe.",,,Jó, Božka, to je naše holka!
seblinkal opilý brobař a zahlídněnou tlapou poplácal stokilovku
po zádech,, Dej tu pracku pryč šoráku stará", zahňalo Božka.
,,Peníze nemá a prcal by." !.,,,Kurva, já bych prcala, začkala
od ruku Andulka. Před Komínez přistálo druhé Smichovské- je po
tátovi,,,, tak si tam strkej lahvače," osočil Andulku Slinták a
doděl ke Komínovi,,dáme malýho Komín nšé, co? ",,,Kurva, já bych
prcala, jako za vláda u Nováků, muzika hrála, nohy sem svedala,
ráčový čarpančej, sám hoteliér Ríbrman, kurva, sám Ríbrman, ten
to měl čuně starý, jóžiši, já bych tak prcala," promela An-
dulka nad rozlitém rumem.,,,A hleď Andulko, hleď venáš? " Otá-
zel se z rohu Čosta. ,,Dneka sem přežrená jako ovíně, nákej hez-
bej pán nechal na talíři v bufetu Grand celej kus rošťejkaného,
tlustýho nase. Byla jsem rychlejší než ta kurva Nováka, co ni
v Horaně dycky všechno sežere.",,,Tady sou lidi hodný, katarádi,"
zaprosal Slinták -,,,je to pravda, nšé,... jo, jo, jo, nšé pravdu
odvítal Komín.,,,že to pravda nšé," pokračoval v rozhovoru Elin-
ták.,,,Jo, jo, sám hoteliér Ríbrman, usínající Andulka položila

hlavu do rozlitého rumu.,,Dneska sem zakopával Tonička Karáskú",
zamyšleně zahuhlal Hrobař.,,Kterejto byl" ?,,Takovej ten po-
dobanej, jó ten potetovanej na prdeli, nééé, to byl Fernet, ten
se uchlastal u Apolináře. Tendleten měl těžkej život, žena mu
umřela za války, v koncentráku, chodil k Tunelu",,Dáme si na
něj malýho, nééé", vmísil se Slinták.,,Božka, dej nám dva
prťavý, mrťavý, hehehe".

Zhotoveno pány Marksem a Kučerou v karlínské
putice,, U rychtáře", dne 28. 1. 1984